

Wie laat de hond uit? / #33 Speelstijlen (Audiotranscript)

Jet: Dat heb ik altijd al willen weten waarom heel de tijd...

Lisse van de Groep: Ja, boeiend hè?

Jet: ...aan dat gat ruiken.

Lisse van de Groep: Dat is hartstikke informatief voor die hond. Het klinkt heel vies.

Lysbeth: Ja, dat is een beetje de krant lezen.

Lisse van de Groep: Ja, nou, inderdaad.

Jet: Deze podcast wordt je aangeboden door Smuldier, het allerlekkerste hondenvoer.

Voice-over: Dit is weer een nieuwe aflevering van 'Wie laat de hond uit?'. Jet, Lysbeth en Marieke over het leven met hun honden. In deze aflevering is hondengedragdeskundige Lisse van de Groep te gast, maar we beginnen met de vraag van luisteraar Eline.

Eline: Goedemorgen met Eline.

Jet: Hé Eline, je spreekt met Jet van 'Wie laat de hond uit?'.

Eline: Goeiedag.

Jet: Goeiedag, ja.

Eline: Super dat jullie bellen.

Jet: Ja, ik heb begrepen dat jij een hele leuke vraag hebt voor ons. En laten we nou toevallig helemaal klaar zitten om jouw vragen te beantwoorden, dus kom maar op met die vraag.

Eline: Superleuk, zeker. Ja, wat eigenlijk het geval is, ik heb een hond, Fred.

Jet: Ja.

Eline: Een Engelse Terriër van bijna een jaar.

Jet: Ja.

Eline: Nou en nu gaan we eigenlijk vaak wel even lekker wandelen. En dan in hetzelfde losloopegebied komen we dan eigenlijk best wel vaak andere honden tegen. En dat zijn er eigenlijk altijd een stuk of zes, zeven, dat zijn altijd een beetje dezelfde honden.

Jet: Ja.

Eline: En alle honden waren eigenlijk altijd hysterisch als ze elkaar zagen, maar na een kwartier werd 'ie dan eigenlijk heel vervelend naar andere honden toe. Dus eerst was het heel leuk en daarna sloeg het eigenlijk om. En nu was ik eigenlijk benieuwd: hoe kan het dat de pret dan in één keer zo omslaat.

Jet: Ja.

Eline: Is dat spel, is dat iets anders? En zo ja, wat moet ik eraan doen als het, als het niet goed is?

Jet: Nou, ik vind het in ieder geval heel erg goed dat je dat opmerkt en dat je daar iets mee wil. En ik moet je eerlijk bekennen, ik heb dit ook wel eens een aantal keer aan de hand gehad. Ja, je moet dan toch extra je best gaan doen om je hond te leren lezen en ik zie dat ook niet altijd even goed. Dus ik vind dit een uitstekende vraag om even dieper op in te gaan. Lisse van de Groep zit bij ons aan tafel, zij is deskundige en natuurlijk zijn Marieke en Lysbeth er ook. Dus ik hoop eigenlijk dat we aan het einde van deze podcast goeie antwoorden hebben voor jou en stiekem toch ook wel een beetje voor mij, Eline.

Eline: Nou, hartstikke leuk. Ik ben erg benieuwd en ik luister nog even terug.

Jet: Oké, hartstikke goed en hou ons op de hoogte, want ik zou het leuk vinden als je zou zeggen na een tijdje van: hé, hier is Eline weer, ik heb dit en dat geleerd van de podcast en het gaat nu helemaal in orde.

Eline: Superleuk, gaan we zeker doen.

Jet: Ja, oké. Dank je wel, hè?

Eline: Ja, joe.

Jet: Joe.

Marieke: Hoi, ik ben Marieke, mijn hond heet Mila en ze is het allerbeste maatje die ik me zou kunnen voorstellen.

Jet: Hallo, ik ben Jet mijn hond heet Poppy en ze was een zwerver, maar is nu de koningin van Rotterdam.

Lysbeth: Hallo, ik ben Lysbeth en ik heb Rafieq meegenomen, waar ik per ongeluk zes jaar geleden verliefd op werd.

Jet: Ja, en één ding hebben we allemaal gemeen: wij hebben allemaal het allerleukste hondje van de hele wereld.

Marieke: Dat zeker.

Voice-over: Aflevering 33: speelstijlen.

Jet: Nou, dames, fijn dat jullie er weer zijn. We hebben een hele leuke vraag gekregen van Eline en die zegt: ja, ik ga heel vaak naar hetzelfde losloopgebied met m'n honden. Dat doen we vaak gezamenlijk. En dan nou, dat begint altijd heel erg leuk, net als een kinderfeestje, zeg maar, iedereen enthousiast. En dan ineens, na een kwartiertje slaat de stemming om en dan wordt er ineens geknakt. Ja, de directe gedachte aan een kinderfeestje is niet heel gek. Alleen we hebben het nu natuurlijk over honden. Is dat dan spel of is dat wat anders? En nou ja, goed, hoe kun je daar het beste mee om gaan? Ik zie jou een beetje meewarig kijken, Lysbeth, fijn dat je er weer bent. Heb jij hier ervaring mee?

Lysbeth: Ja, Rafieq is niet zo'n speler. Dus ik ken dat niet. Hij is vrij solitair en ontloopt elk conflict, dus op het moment dat er iets in een groepje gebeurt, zie je hem gauw denken: joh....

Jet: Zoek 't uit.

Lysbeth: ...ik stap er even uit. Als hij buiten het groepje staat en er wordt geknokt dan gaat 'ie als een soort van held interveniëren. Ook al zijn ze twee keer zo groot.

Jet: Hij is de mediator?

Lysbeth: Ja, zo'n beetje wel. Dan gaat 'ie een beetje aan de buitenkant staan blaffen. En dan denk ik: nou, als ze nu zich op jou richten, ben jij de sjaak. Maar dat is nog nooit gebeurd.

Jet: O.

Lysbeth: Maar het is niet zo'n speler.

Jet: Nou, kijk aan, ik kijk nu naar jou, Marieke. Mila? En groepjes?

Marieke: Ik moet heel eerlijk zeggen: ik ga niet zo snel naar hondenspeeltuinen of plekken waar heel veel honden tegelijkertijd zijn, omdat ik weet dat ik haar daar geen plezier mee doe. Ik zou het zelf echt superleuk vinden als je al die honden zo samen ziet spelen, dat je daar een onderdeel van kan zijn met je hond, maar ik merk gewoon aan haar dat ze daar totaal geen behoefte aan heeft.

Jet: Hoe ben je daar dan achter gekomen, vraag ik me af.

Marieke: Als wij andere honden tegenkwamen, zag ik dus wel aan haar dat ze het op een gegeven moment, dat ze eigenlijk liever het contact zou vermijden en als dat niet kon, dat ze nou je dan zelf ook reageerde. Dus dan ging ze echt blaffen en grommen, dus daar zijn we nu mee aan het opbouwen. En er zijn heel veel honden waar het supergoed mee gaat. Maar dat moet ik wel altijd afstemmen. En dat kan ik doen als ik één of twee andere honden tegenover me heb staan, maar heb je een groep van zes, zeven honden, dan kan ik niet continu in gaten houden hoe de relaties daar tussen zijn.

Jet: Ja, kom je eigenlijk ogen tekort.

Marieke: Ja, ja, dus dat probeer ik eigenlijk altijd te vermijden. En je ziet aan haar dat op het moment dat we een andere hond tegenkomen, zitten er wel wat spanning in het lijf. En de meeste honden in de buurt ken ik nu en kent zij ook. En dat weten we dus van: oké, dit gaat wel goed of dit liever vermijden. Maar zij is ook altijd gewoon eventjes gedag zeggen en dan is het ook klaar. Ze gaat heel snel haar eigen ding weer doen, dus daarin heeft ze, denk ik,

wat ik kan interpreteren vanuit haar gedrag, niet echt behoefte aan lange speelsessies met allemaal verschillende honden.

Jet: Ja, ik merk bij Poppy eigenlijk ook hetzelfde hoor. Ik ga graag naar het bos en dan kan ze lekker los en ik zie eigenlijk al ruim van tevoren welke hondjes zij leuk gaat vinden of niet. Want op een gegeven moment merk je dat ze bepaalde honden heel leuk vindt en dat zijn doorgaans honden die heel hard kunnen rennen, want daar houdt ze heel erg van en dan rennen ze gewoon 80 rondjes, dan komt ze helemaal afgemat en blij weer aan. Maar in grote groepen merk ik dat zij ook een beetje ja, het lijkt erop dat ze dan toch een beetje geïntimideerd is. Dat ze niet zo goed weet, het is te veel, weet je wel, overmatige prikkels waar ze dan gewoon niet zo goed raad mee weet. Dus ik probeer dat dan ook te vermijden en ik ga ook niet naar speeltuinen, maar het komt natuurlijk wel eens voor dat je per ongeluk in een soort grote groep belandt. En dan kan het inderdaad wel eens voorkomen dat honden waar ze misschien eerder goed en leuk mee heeft gespeeld, dat dat dan ineens in de fik gevlogen wordt. En dat vind ik ook wel eens lastig, want dan kom je inderdaad, wat jij zegt, ogen en oren tekort. En dan voel ik dat ik zelf tekort ben geschoten, ook naar m'n hond toe, omdat ik daar niet op heb kunnen anticiperen.

Marieke: Dat is wel het lastige aan het wandelen, want ja, je kunt jezelf kwalijk nemen, maar heel vaak zie je het ook niet...

Jet: Nee, dat klopt.

Marieke: ...zeg maar, van tevoren hoeveel honden waar zullen zijn. Ik moet wel zeggen, ik ben daarin heel erg aan het scannen continu. Ik had laatst ook een vriendinnetje dat zei: oh, je ziet ook echt elke hond.

Jet: Ja.

Marieke: Toen zei ik: ja, maar ik denk dat je dat krijgt als je zelf een reactieve hond hebt. Dan ga je dat ook eerder zien, dan wanneer je hond stabiel is.

Jet: Je wilt ook gewoon een goed baasje zijn. Aangeschoven is Lisse van de Groep. En dat vinden we heel fijn, want je bent een deskundige, gedragscoach van honden, natuurlijk, hè. Want zit je wel bij de goeie podcast?

Lysbeth: Ook een beetje voor mensen, denk ik.

Jet: Nou vooral voor mensen, want als het gaat om gedrag zijn wij daar vrij belangrijk in als baasje.

Lisse van de Groep: Ja, zeker.

Jet: Dus wat kun jij met dit met deze vraag en de verhalen die daar aan toegevoegd zijn door ons?

Lisse van de Groep: Ja, wij interpreteren heel veel gedrag als spel en de vraag is of het spel is. Dus in het geval van de vraag van Eline, heette ze hè? Ja, is het de vraag of het in het begin al leuk is. Is het leuk voor de hond om in een groep van zes à zeven, in dit geval, honden te komen die allemaal heel druk zijn. Beleefd hondengedrag is eigenlijk altijd heel rustig hondengedrag. Dus als een hond zich beleefd gedraagt, is 'ie vaak wat kalm, heel druk, hysterisch gedrag past eigenlijk niet bij een beleefde hond.

Jet: Maar beleefd, staat dat dan gelijk aan een blij hond?

Lisse van de Groep: Nou, je kunt wel een blij hond hebben die wat drukker is. Dat hoeft niet altijd helemaal kalm en helemaal rustig, de hond mag best wel een beetje wat drukker zijn als 'ie blij is. Maar als je kijkt in een roedel honden, en dat geldt eigenlijk voor heel veel diersoorten, dan zie je dat rust heel belangrijk is, ook vanuit een soort overlevingsstrategie. Kijk, op 't moment dat je als dier in het wild leeft, en nou zijn honden natuurlijk geen wilde dieren, dus de vergelijking gaat niet 100 procent op, maar je kunt er wel wat van leren. Als je kijkt naar dieren in het wild, dan zie je dat de rust in een groep dieren heel belangrijk is. Want stel dat er één reischopper is in een groep wilde dieren, die trekt alle aandacht naar zich toe, waardoor de groep dieren niet in de gaten kan houden of er een vijand aankomt. Prooidieren lopen weg, want de roedel is veel te druk. Dus vanuit de natuur van dieren is die rust heel belangrijk om te overleven.

Jet: Dus wat jij zegt, als ik het goed begrijp, is dat dat enthousiasme aan het begin niet direct enthousiasme is.

Lisse van de Groep: Nee. En als honden elkaar voor het eerst zien of, stel, ze komen elkaar elke dag tegen in bos, maar je hebt elke keer die begroeting en die begroeting is heel druk en hysterisch. Dat is niet beleefd hondengedrag. Honden die elkaar beleefd begroeten, die lopen eigenlijk in een boogje om elkaar heen. Dat noemen we curven, die lopen eigenlijk allebei met de neus naar de billen van de ander toe.

Jet: Ja.

Lisse van de Groep: Daar gaan ze aan de anaalklieren ruiken en uit die anaalklieren kunnen ze informatie halen als: oké, ben jij een reu of een teef, ben jij jong of ben jij oud? Maar ook dingen als: ben jij zeker of ben je onzeker? Dus honden stoten feromonen uit vanuit die anaalklieren en ja, die feromonen daarmee kunnen ze gewoon ruiken wat de gemoedstoestand is van de andere hond.

Jet: Dat heb ik nou eigenlijk altijd al willen weten waarom heel de tijd...

Lisse van de Groep: Ja, boeiend, hè?

Jet: ...aan dat gat ruiken?

Lisse van de Groep: Dat is hartstikke informatief voor die hond.

Lysbeth: Dat is een beetje de krant lezen.

Lisse van de Groep: Het klink heel vies, ja, nou, inderdaad. Ja, het is gewoon eigenlijk vragen: hoe gaat het met je vandaag? Nou, dat ruiken ze daar.

Jet: Boeiend vind ik dat.

Lisse van de Groep: En dat is gewoon essentieel om even kennis te maken. Als je een wildvreemde tegenkomt dan ga je ook niet, kijk, als ik op straat loop en ik kom iemand tegen die ik niet ken, die ga ik ook niet meteen omhelzen.

Jet: Nee.

Lisse van de Groep: Als je iemand leert kennen, dan ga je ook eerst even afstemmen van: nou hoi, ik ben Lisse.

Marieke: En iemand komt even snuffelen.

Jet: Ja, doei.

Lisse van de Groep: Doe ik stiekem wel altijd.

Jet: Ja, ik voel die behoefte ook, maar nu weet ik waar het vandaan komt.

Lisse van de Groep: Het is eigenlijk heel normaal.

Jet: Heel fijn inderdaad. Dat heb ik natuurlijk niet hardop gezegd.

Marieke: Het mooie vind ik ook wel dat honden als, ik vind dat een sociale hond kan zich aanpassen aan de ander. En hoeveel problemen ik ook met Mila heb, ik heb ook heel veel voordelen, want zij is bijvoorbeeld bij jonge pups is zij zo zacht en rustig en ik ben heel blij dat ze niet zomaar gaat afsnauwen en ik zorg er zelf ook voor dat dat nooit nodig is. Dus dat als er we daarmee in ontmoeting komen, dan zorg ik ook dat dat heel kort is en vriendelijk is en vriendelijk blijft. Maar ze is nu aan het opgroeien, zeg maar, met een andere hond in de buurt en daar was het aan het begin deed ze heel zachtjes en nu, nu die ander rond acht maanden is, gaat dat er toch steeds, nou ja, gewoon steeds meer gelijkwaardig aan toe. Waarbij ze aan het begin nog wel zelf eens, nou ja, dat noemen ze dan in de hondenwereld zelf handicaping, dus dat ze echt zich klein maken. Zodat de kleine hond...

Jet: Zich niet geïntimideerd hoeft te voelen.

Marieke: Ja, maar ook eens kan winnen. Maar ook dat 'ie ook eens, zeg maar, boven op kan zitten of kan stoeien.

Jet: Oké.

Marieke: Dus dat ze ook het gevoel kunnen hebben van winnen. Dat deed ze aan het begin heel veel bij die hond en nu zie je dat ze elkaar qua kracht wat beter aan kunnen. En dan gaat het spel dus ook krachtiger. Wel hou ik daarbij altijd in de gaten van hebben ze tussendoor een pauze waarbij ze even gaan polsen van: hé dude, vind jij nog leuk? Ja, oké, prima, dan gaan we door.

Jet: Maar je moet dus eigenlijk gewoon kijken als je bij zo'n groep gaat of er op die manier kennis gemaakt wordt met elkaar, want dat gebeurt eigenlijk elke keer wel, op een gegeven momen leren ze elkaar wel een beetje kennen, wordt dat snuffelen wel wat minder. En als dat er niet is, dan zou jij eigenlijk misschien adviseren: doe maar niet, zo met die hele groep.

Lisse van de Groep: Ik vermijd zelf die hele drukke groepen. Wat Marieke ook zegt, mijn honden vinden dat ook niet prettig. Maar het is ook heel logisch dat ze het niet prettig vinden. Want kijk, er moet ook ruimte zijn in een roedel honden. Dus in dit geval die groep

honden van zes à zeven, dat als je het als hond niet prettig vindt, dat je dat kunt aangeven. Dus als er honden te druk zijn en die gaan constant over jouw grenzen heen, stel dat een hond bijvoorbeeld constant opgejaagd wordt in die roedel, dan denken wij als mensen snel van: oh, leuk, ze zijn aan het spelen, want ze rennen achter mekaar aan.

Marieke: Ze zijn tikkertje aan het doen.

Lisse van de Groep: Precies, terwijl die eerste hond misschien denkt: hemel, er zit een hele groep achter me aan. Ik vind het helemaal niet relaxed.

Jet: Ja, ik knap hier niet van op, hallo!

Lisse van de Groep: En wij grijpen als mensen dan niet op tijd genoeg in, omdat wij denken: ah, dat is leuk, ze zijn aan het spelen, ze rennen achter elkaar aan. Ja, en die hond die helemaal voorop loopt, waar die hele roedel achteraan rent, die denkt na een tijdje: ja, en nou ben ik er klaar mee. En dan kun je dus zo'n grompartij krijgen.

Jet: Opzouten.

Lisse van de Groep: Waar wij als mensen dan opeens heel erg van schrikken en denken: oh, waarom doet 'ie dat nou, ze waren toch zo leuk aan't spelen?

Jet: Maar eigenlijk zeg jij dus ook van: als ze dus aan elkaar gesnuffeld hebben, dan ruiken ze dus ook, nou, wij worden wel of geen vrienden. Dat zou je misschien wel vrij snel al kunnen ruiken dan.

Lisse van de Groep: Ja, nou, het zou zelfs zo kunnen zijn dat ze elkaar best wel oké vinden, maar dat dat niet per se leidt tot spel.

Jet: Ah.

Lisse van de Groep: Wij kunnen ook, die vergelijking kun je heel mooi met mensen trekken, ik ken een heleboel mensen in mijn leven en ik vind er echt een heleboel heel aardig, maar ik ben niet met iedereen bevriend.

Jet: Je hoeft niet met iedereen op vakantie.

Lisse van de Groep: Nee, nee, en dat geldt voor je hond ook. Het is heel normaal dat een hond een paar hondenvriendjes heeft, is zelfs niet eens essentieel, maar wel gewoon prima als je hond dat heeft. Maar het is niet gezegd dat je hond met iedere hond die 'ie tegenkomt in het bos moet gaan spelen. Dat zou ik eigenlijk heel raar vinden.

Marieke: Dat zou ook heel vermoeiend zijn voor een hond, denk ik.

Lisse van de Groep: Heel vermoeiend.

Jet: Nou is dat inderdaad ook wel iets wat mij opvalt. Als ik ga wandelen met Pop kom je natuurlijk heel vaak dezelfde mensen tegen en dezelfde honden en ik let er dan inderdaad op hoe ze elkaar benaderen. Er is één hondje bij mij in de buurt, dat is een ontzettend leuk hondje, hele relaxte dude. Niks aan de hand, maakt zich nooit druk, maar Pop gaat elke keer helemaal uit haar koekenpannetje, die laat geen moment onbenut om te laten merken dat ze echt heel hard kan blaffen. En dat doet ze dan ook best wel lelijk en ik moet haar dan ook best wel strak houden. En ik kan m'n vinger er maar niet achter krijgen, wat is dat nou met dat hondje, wat haar, zo ja, agressief, gewoon wel bijna maakt? Ik begrijp het gewoon niet. En ik snap wel dat ze niet elk hondje leuk hoeft te vinden, maar daar lijkt geen enkele aanleiding toe. Dus ik durf haar ook niet los te laten, zodat ze dat kunnen uitzoeken want ik ben bang dat ze dan ook gewoon gaan knokken.

Lisse van de Groep: Ja, ja, en dat kan dus ook aan van alles liggen. Kijk, er zitten ook honden in de podcast.

Marieke: Mila, kom maar.

Lisse van de Groep: Ja, hondenpodcast mensen, hoort erbij.

Lisse van de Groep: Zo is het. Ja, nee, het kan kan dan van alles liggen, want het kan ook zijn dat die hond een bepaalde geur meedraagt waar Poppy heel erg op reageert. Dat kan zijn dat Poppy, die komt natuurlijk uit buitenland, dat zij in t buitenland iets heeft meegemaakt met een hond die lijkt op dat hondje.

Lysbeth: Of de eigenaar van het hondje.

Lisse van de Groep: Of de eigenaar van het hondje. Het kan zijn dat de hond toch iets in z'n lichaamstaal laat zien. Ja, dat kan ik natuurlijk nu zo niet zeggen.

Jet: Nee, dat snap ik.

Lisse van de Groep: Ik zie die hond niet. Maar toch iets in z'n lichaamstaal laat zien wat voor Poppy reden geeft om wel te reageren. Maar ja, het is een feit dat er iets is, hij geeft blijkbaar toch aanleiding op wat voor manier dan ook. En of 'ie dat bewust doet, dat is een tweede vraag. Maar ja, er is wel, ja, honden doen ook nooit zomaar iets.

Jet: En dat loslaten dan, want zij is nu met een groep in een losloopgebied, is dat dan wel of niet slim?

Lisse van de Groep: Zou ik niet doen. Nee, ik zou dan liever zeggen van, kijk eens of je zoveel afstand kan pakken van die hond dat je als het ware kunt gaan opzoeken van wat is het punt voor Poppy dat ze het wel trekt? Dus als je het hebt over hele ingewikkelde prikkels voor bepaalde honden, dan kun je kijken van: nou op 200 meter afstand kan mijn hond zich dan wel oké voelen? Dan kun je. Op die manier kun je het als het ware, ja, desensitisatie noemen we dat dan, maar die lastige prikkel kun je dan eigenlijk...

Jet: Dat is een leuk Scrabble-woord. Kun je heel veel punten mee verdienen.

Marieke: Samen met counterconditioneren.

Lisse van de Groep: Oh, ja, nou, dan heb je gewonnen.

Jet: Ik schrijf het even op, ja.

Lisse van de Groep: Nee, maar je kunt je gaat die prikkel als het ware een beetje ongevoelig proberen te maken. Dus dat het voor Poppy geen reden meer geeft om daar zo op te reageren. Maar het lastige is dat je wel te maken hebt met een levende prikkel. Ja, die kan ook aanleiding geven tot dat gedrag. Dus dat zou je moeten uitzoeken.

Jet: En in het geval van Eline, want ik kan me zo voorstellen dat zij denkt: ja, ik vind het gewoon fijn dat ze wel lekker, dat het hondje, Fred, dat 'ie wel lekker buiten kan spelen.

Marieke: Lekker Fred.

Jet: Ja, lekker Fred, goed kookboek trouwens, maar dat is een andere podcast, dat 'ie wel

lekker met een aantal honden op pad kan, waar 'ie moet spelen. Hoe kan zij dit probleem nu het beste aanpakken, volgens jou?

Lisse van de Groep: Als dit structureel gebeurt bij haar wandelingen, dat het gewoon na een kwartier misgaat dan zou ik me gaan afvragen of het wijs is om met die groep mee te lopen.

Jet: Helemaal?

Lisse van de Groep: Ja, en of die hond er niet veel gelukkiger van wordt om lekker samen met Eline te wandelen, eventueel met een ander hondenmaatje erbij. Maar ja, het is wel duidelijk dat Fred, zeker als dit vaker gebeurt, ja, dit niet een hele relaxte setting vindt.

Jet: Dat heeft 'ie duidelijk aangegeven.

Marieke: Heel goed dat ze dit daarin zo snel herkent en ook vanuit daar de vraag stelt van: wat moet ik hiermee?

Lisse van de Groep: Absoluut.

Marieke: Want ik denk dat heel veel hondeneigenaren hiermee zitten, dat ze denken: ja, maar ze zijn zo leuk aan het spelen en toch gebeurt er dan ook opeens wat. Daarnaast hebben we met levende wezens te maken, je zei het net al, maar ook met wezens die ook bepaalde hormonen kunnen produceren in het lichaam. En dat kan hun gedrag ook beïnvloeden, dus daarin kan het ook zijn dat het soms een omslagpunt is waarbij een hond niet meer met alle honden los kan. We zien dat heel vaak bij jonge reuen, die ineens die testosteronproductie hebben. Die gaan daarin gewoon veranderen, die krijgen andere geur. Andere honden kunnen daar anders op reageren. En dat maakt het zo lastig, omdat we niet altijd kunnen zeggen: mijn hond is altijd leuk, want alle honden kunnen op een gegeven moment omslaan of toch ergens het niet oké vinden.

Jet: Ja, en ondanks dat er dus dat is, denk ik een duidelijke conclusie dat je het gedrag van je hond niet altijd moet vermensenlijken, is in dit geval de vergelijking gaat wel degelijk op: dat je vindt niet alle mensen leuk en jouw hond vindt ook dus niet alle andere honden leuk. En als je dit gedrag dan bemerkt wat ik heel goed vind, want je moet ook altijd gewoon scherp blijven, dan moet je die stap terug durven nemen, want je doet je hond daar dus duidelijk geen plezier mee.

Marieke: En ik denk dat het niet vermensenlijken van je hond wel belangrijk is. Maar daarnaast is het wel zo dat honden ook bepaalde emoties hebben, dat ook op die manier

ervaren en wat we wel heel vaak kunnen vergelijken met hoe wij ons voelen. En natuurlijk, dat is niet gelijk aan elkaar en daar zal echt wel wat wisseling in zitten. Alleen honden hebben dezelfde basale emoties als dat wij hebben, en op het moment dat een hond uitvalt naar een andere hond, kun je ervan uitgaan dat 'ie zich niet prettig voelt. De meeste honden zullen dat niet doen, omdat ze denken: o, ga die andere hond nu lekker pesten. Maar meer van: blijf alsjeblieft bij me uit de buurt dus.

Lisse van de Groep: Het zijn conflictmijders, dus een hond die uitvalt doet dat inderdaad niet gewoon om lekker even te provoceren. Dat past helemaal niet in het natuurlijke gedrag van een hond.

Lysbeth: Dat is met dat racen natuurlijk ook wel een beetje, net als wij tikkertje doen of verstoppertje: je bent hem af en toe.

Jet: Ja.

Lysbeth: En wat je heel veel ziet in de speeltuin bij ons, is dat er een hond nieuw binnenkomt en die wordt door die hele groep achterna gezeten.

Jet: Ja, niet relaxed.

Lysbeth: En het is juist de bedoeling dat soms is Lisse 'm en dan is Jet 'm en dan rennen we allemaal achter diegene aan die 'm is.

Marieke: Nu al leuk om voor me te zien.

Jet: Nou, we gaan zo even naar buiten, dames, gaan we even tikkertje doen.

Marieke: Ik denk dat je daar een hele mooie aangaf van Poppy, die daar zei je, die speelt het liefst met honden die ook rennen. Honden hebben bepaalde speelstijlen.

Jet: Ja.

Marieke: Je hebt honden die heel graag rennen, je hebt honden die het liefst echt gaan bekvechten met elkaar, dus heel veel tanden zie je dan.

Jet: En ze doet ook wel eens een dansje inderdaad. Dansjes, ik noem het altijd maar de Griekse dans.

Marieke: Dus daarin is het ook goed om te kijken: wat voor speelstijl heeft mijn hond en dan kan het best zijn dat er bepaalde hondenrassen niet een hele goede combi met elkaar zijn.

Jet: Ja, klopt.

Marieke: Omdat ze een heel andere manier van spelen hebben.

Lisse van de Groep: En je ziet ook dat rassen vaak, honden van hetzelfde ras spelen vaak makkelijker met elkaar dan honden van verschillende rassen. Die begrijpen elkaar beter.

Jet: Precies en nou heb ik een vuilnisbakkie, dus dat is niet één ras. Maar zij voelt zich wel degelijk aangetrokken, niet alleen tot vuilnisbakken waar ook vuilnis ingegooid wordt, maar ook vuilnisbakkies als hondjes. Nou, ik denk dat Eline wel een aantal goeie tips en tricks heeft opgepakt en voor jou als luisteraar is het belangrijk, denk ik, dat we je meegeven dat het gewoon heel belangrijk is: lekker naar buiten gaan met je hond, maar hou 'm ook in de gaten en let op de taal die 'ie spreekt als 'ie het niet naar zijn zin heeft. Jij bent de baas, dus je kan ervoor zorgen dat het allemaal beter met 'm gaat.

Marieke: De baas?

Jet: Nou.

Marieke: De begeleider.

Jet: De begeleider.

Marieke: Hoe je het ook maar wil noemen, jij bent wel verantwoordelijk voor je eigen hond.

Jet: Dank je wel en bedankt voor het luisteren. Heb je nou een leuke vraag? Laat het ons vooral weten, want ja, er is natuurlijk niks leukers dan praten over je hond. Oké, wie gaat er mee naar buiten? Ik ben 'm.

Lysbeth: Ik vind 't leuk.

Jet: Tikkertje.

Voice-over: Tot zover deze aflevering van 'Wie laat de hond uit?'. Als je deze podcast interessant vindt, schroom dan niet om er anderen over te vertellen op social media of in het echte leven. Er schijnen mensen te zijn die niet van het bestaan van deze podcast weten. Vergeet je niet te abonneren op deze podcast in je favoriete podcastapp. En nog beter is het als je een review achterlaat, want dan wordt onze podcast beter vindbaar voor andere hondenliefhebbers. Heb jij ook een vraag voor de deskundigen, stuur dan een mail naar podcast@smuldier.nl. Enne... vergeet niet je hond extra te verwennen vandaag. Doei.

Voice-over: Je houdt van ze en daarom geef je ze het allerbeste. Knuffelen, daar zijn ze dol op. Een wandeling op z'n tijd, vinden ze heerlijk. En die bal die ze steeds kwijtraken, die haal ik gewoon voor ze op. Kleine moeite, want ze geven mij namelijk het aller-, allerlekkerste eten. Ik ben Max, ik ben een Smuldier. Smuldier, het allerlekkerste hondenvoer. Kijk ze nou, zijn ze niet geweldig, mijn mensen?